

[Juul-Madsen.]

f. eks. ministeriet for offentlige arbejder, ville kunne nægtes af et andet ministerium, i det konkrete tilfælde landbrugsministeriet. Dét, hvor jeg vil hen, er: står vi ikke på mange måder ved afslutningen af et arbejde, hvor vi alle har været enige om at værne dansk natur så langt, som det nu er praktisk gørligt, og har gennemført en række nye bestemmelser i diverse love, og bliver vi så ikke nødt til at se lidt på, om disse love nu også samarbejder tilstrækkeligt, og at vi ikke får en unødigt dobbeltadministration?

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg ikke er helt sikker på, om det er så fornuftigt, at ministeren f. eks. vedrørende kystfredning vil give vandbygningsvæsenet en særlig bemyndigelse. Det betyder jo, at på én strækning er det vandbygningsvæsenet og på en strækning lige ved siden af amtsrådet, der har myndigheden. Når man netop tilsligter ensartede afgørelser, bør det måske yderligere overvejes, om det nu også fremmer de ensartede afgørelser, at to naboarealer skal bedømmes af to forskellige myndigheder.

Dernæst vil jeg sige, at jeg godt kan godtage det synspunkt, der ligger i forslag til lov om kystfredning, nemlig at principielt er enhver form for udvinding af de stoffer af forskellig art, der findes ved kysten, det være sig ral, grus, sten eller andre materialer, forbudt, men at ministeren kan give udvindingstilladelse og vel også i et vist omfang bør gøre det. Det gælder jo med denne lovgivning som med alt andet, at man skal finde et balancepunkt. Jeg er selv naturfredningsmand og medlem af overfredningsnævnet, og jeg finder det rigtigt at frede og rigtigt at beskytte. Men menneskene skal jo også kunne eksistere, og vi har brug for råstoffer. Derfor vil jeg gerne sige til ministeren, at jeg er glad for, at han i bemærkningerne til lovforslaget netop understreger, at loven om kystfredning, således som den udformes nu, på enkelte områder er mere smidig end den gamle lovgivning, og at han tilstræber en administration, der i rimeligt omfang vil søge at afbøde de erhvervsmæssige og beskæftigelsesmæssige ulemper, som en pludselig standsning af igangværende ral- og grusgravning kan medføre, dels for de pågældende egne, dels for erhvervslivet og beskæftigelsen i de

områder, der er tale om, her to store nordjyske amter.

Ministeren understreger også, at den nye lov giver mulighed for, at man løbende kan overveje at tillade en vis begrænset anvendelse af de materialer, der findes i kystområdet, begrænset i tid, omfang og med hensyn til de steder, hvor det kan lade sig gøre. Der er trods alt her en fleksibilitet, som kommer erhvervslivet og råstofudvinderne til gode. Dette synspunkt mener jeg det er rigtigt at have med, når vi i øvrigt som hovedlinje fastholder, at kysterne skal være fredede og beskyttede.

Jeg kan med disse bemærkninger tilsige et velvilligt udvalgsarbejde, men vi vil gerne i udvalget prøve at undersøge nærmere, om der er en dobbeltadministration, som kan fjernes.

Jeg kan med hensyn til lovforslaget om udnyttelse af sten og grus sige, at her gælder det på samme måde, at man lader vandbygningsvæsenet gå ind på et område, hvor amtsrådet til gengæld går ud. Jeg har mine tvivl om, hvorvidt det er den rigtige fremgangsmåde, men det kan vi jo drøfte nærmere.

Jeppe Kristensen: Den nugældende lov om kystfredning er fra 1906. Ifølge den har det været tilladt at fjerne materialer fra strandbredden. Kun hvis en eller anden følte sig gået for nær, kunne der udstedes forbud mod udnyttelse af materialerne; men vejen gik gennem en kystkommissionskendelse, eventuelt også en overlandvæsenskommissionskendelse.

I det foreliggende forslag til ny kystfredningslov ændres dette fuldstændigt, idet det faste nu bliver, at der er forbud mod fjernelse af materialer i almindelighed, og at den eller de, der ønsker at benytte materialer, må ansøge ministeren for offentlige arbejder, eventuelt vandbygningsvæsenet, om tilladelse hertil.

Disse stramme regler lempes dog lidt, jfr. § 2 i lovforslaget, idet der her er indføjet, at ministeren for offentlige arbejder ved udfærdigelse af en bekendtgørelse kan tillade visse mindre betydende handlinger, f. eks. fjernelse af materialer til en grundjers private brug eller flytning af materialer for at sikre kysten.

På det administrative område foreslås